

Szolnok-Trieszt biciklitúra

Van néhány kisgyermekkorai emlékem, ami erősen belém égett. A legkorábbi: felmászok a tyúkól tetejére, átnézek a mögöttem emelkedő téglakerítés tetején, és egy furcsa házat látok. Nem olyan, mint a szokásos falusi udvarok, fenyőfák alatt kavicsos út, fura, kissé kietlen, rideg, idegen világ. (A pénzügyőrség irodáját láttam.) Figyelni kezdem ezt az idegen, "távoli" világot. Próbálom kiismerni. Ahogy az "itteni, hazai" világot, a kerti avart is figyelgetem. A bogarak mozgását. Mit lehet? Miért lepik el a csíkos bogarak a bürök leveleit?

Aztán tágulni kezd a világ. Megkapom az első kisbiciklimet, és néhány perces könnyed suhanás csak az utca vége. A szomszéd falu sem sokkal több. Majd egyre messzebb biciklizünk. Medgyesegyháza-Békéscsaba-Gyula a legnagyobb kör. 80 km. Közben strandolás Gyulán. Nincs különösebb érdekessége, csak szórakozás.

Gimnazistaként a vasúti ágyazatból irtjuk a gázt. Szinte kilométerenként változik a növénytakaró. Arra gondolok, milyen érdekes lenne végigmenni a vasúti töltésen a hegyekig, és leírni ezt a változást. Megrajzolni a töltések növényrajzát. Persze egy alapos vizsgálódáshoz egyetlen helyszínen is hónapokra lenne szükség. A messze idegen megismerésének vágyát elnyomják az itt és most megismerhető dolgok. A biciklizés megmarad egy jelképes cselekedetnek. Messze jutok, de a messzi dolgokba való bepillantás egészen felületes. Ha időre-távolságra biciklizek, a könnyed suhanás élménye lemos minden mélyebb gondolatot. Valami ösztönösebb jelenlét.

Aztán gyerekekkel biciklizünk, osztállyal, szakkörrel, egyre nagyobb távokat. Remek gyerekek, középiskolás, egyetemista korokban is visszajárnak. 100-150 km-es napjaink is vannak. Nagy játékok, beszélgetések, linómetszések, múzeumok, kiállítások. Aztán már csak alsós osztályaim vannak, ők nem bicikliznek, a régiük kiöregszenek, kevés a szabadságuk, abbamaradnak a túrák. Egy kolléga megpróbálja újraindítani. Az első túrán végig ott vagyok, de amikor egy Bécs-Fertő tó túrát kezdenek szervezni, már csak az odautat vállalom. Csinálják csak a saját túrájukat. Aztán Bécsben nem tudok elaludni a kempingben, visszaindulok, így a montival, tízegynéhány kilós csomaggal tekerek egyben 320 km-t. Közben egy baráti házaspár rám bízta a kertjét, ez napi-kétnapi 24 km biciklizést jelent. Ha kerülővel megyek, vagy útba ejtem a Törökszentmiklósi temetőt (viráglocsolás), 42-68-100 km-t is tekerhetek. Ilyen felkészülés után jönnek a 280 km-es utak. Kapolcs-Szolnok. De főleg Szolnok-Medgyesegyháza-Szolnok. Jó érzés, ahogy tágul a „lakóhelyhatár”. Ha egyszer végigbicajoztam az utat, már kicsit otthon is vagyok azon a tájon. Ha ennyit tudok menni egy nap, akkor még tovább kellene tágítani azt a bizonyos kerékpározható élőhelyet. Elhatároztam, hogy egyszer eltekerek a tengerig, meg feltekerek Európa tetejére.

Mindkettő megvolt, de a tengerig nem Szolnoktól mentem, a határig vonatoztunk. Vissza pedig Ljubljánától jöttünk vonattal. (Az Alpok túrát egy profi mellett tekertem végig, Cobranco klasszikus vadkempinges világjáró, nagy élmény volt a négy nap, négy kétezres hágó túra. (https://www.youtube.com/watch?v=JrEa_jOWDGI))

Ez így nem az igazi. Elkezdtem nézegetni a térképet, a szinteket, ahogy elnéztem, jó hátszéllel könnyen el lehet tekerni három nap alatt. A Bikemap segítségével terveztem néhány

útvonalat. A Szolnok- Kaposvár vagy Nagyatád, innen Celje, Innen Trieszt útvonalon szerettem volna leginkább végigmenni. Klasszikus nézelődős túram volt már rengeteg, jobbnál-jobb társasággal, most inkább egy három napos versenyre gondoltam, 210-250 km-es szakaszokkal, nyolc kilós csomaggal nehezített bicajjal. (Sátor-hálósák helyett könnyű bivakzsák-polártakaró. Néhány villás/imbuszkulcs, pótgumi, kis turistagáz, váltómező-nadrág, kis fazék, bögre, stb. Egy sporttáskában hosszában a csomagtartóra gumipókozva nem növeli a légellenállást.) Kiváruunk egy jó északkeleti szelet és könnyedén eltekerünk. Elkezdtem gyűjteni a túratársakat. Két jelentkező volt, de végül egyiknek sem volt jó az időpont. Nekem is közbejötték mindenféle munkák, egyik nyarat ez vitte el, másikat az. Idén döntöttem, amint vége az iskolaévnak, és megérkezik a jó szél, elindulok. Május elején elkezdtem a felkészülést. Először csak 16 km-es sprinteket mentem, egyre erősebb tempóban, ahogy a térdem engedte. Amint kicsit fájni kezdett, visszavettem a sebességből. „Jól esett?”- kérdezte a feleségem időnként. Hát, nem esett jól. Amíg nincs meg az alapkonci, eleve szenvedés, de utána sem az az örömbicajozás. Júniusban már nagyobb távok is jöttek, 25-50-70 km. Ezekre már csomaggal mentem, bár a súlya csak fele volt a későbbinek. Egy hónapon át minden nap tekertem, egy-két nap kihagyással. Sajnos 70 km-nél hosszabb felkészülő utak nem fértek be az időmbe, gondoltam, ha 70-et tudok tekerni 28-29-es átlaggal, akkor 25-ös átlaggal 250 is menni fog. Végül jött egy 170 km-es próbaút. Jól ment a tekerés, nem fájt a térdem, úgyhogy amikor a szél előrejelzés három napig északkeleti, utána délnyugati szelet mondott, úgy döntöttem, nekivágok.

Ilyenkor persze mindig van bennem némi rossz érzés, rossz elmenni, itt hagyni a feleségem, a lakást, a kényelmet, a munkát, igazából jobb lenne maradni. Persze menni is jó, csak itthon még jobb lenne. (Tervezetés közben gondolkodtam kicsit, nem kellene-e még egy napot rátenni, és elmenni Velencéig, de nem, egyedül nem megyek. Majd autóval, a feleségemmel.) Mindegy, már eldöntöttem, hogy most a kisebbik jót választom. Mert azért kigurulni még mindig jó érzés, ha csak a boltig megyek is.

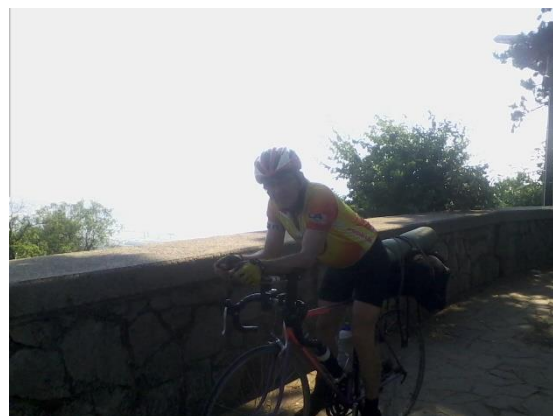
Persze ha előzmények nélkül tekernék 250 fölött, a csuklómnak nem tetszene, úgyhogy készítettem egy magas építésű pihenőkormányt. A túra előtti két nap a gyártással ment el. Kipróbáltam, voltaképp egy normál kerékpáros testhelyzet volt, csak épp nem a csuklóimra neheztedtem. Sajnos az utolsó próbaúton az első kerék kap egy ütést, a szervizek nem vállalnak gyors javítást, helyrekalapálgatom, de azért csak zakatol egy kicsit. Péntek reggel ötkor nekivágtam.

Nincs túra hangulata az indulásnak, inkább mintha csak egy reggeli edzésre mennék. Enyhe szél fúj kissé oldalról-hátulról, a nap során aztán egyre erősödik, és egyre inkább hátba fúj. Mindjárt az elején elbambulok, ettől Kecskemétiig nyolc kilométerrel többet megyek, igaz, jobb úton. Kecskeméttől Soltig nagyon rossz az út. Mélyen kiteknősödött, ha közepén megyek, megakasztom a forgalmat, tehát inkább a felgyűrődött teknőszél és az útperem közti húsz centis sávon tekerek, már, ahol van ilyen sáv. Ha nincs, jön a kátyúk közti szlalomozás, folyton hátranézve. Mindezt harminc fölötti sebességnél. Solton megállok újrahúzni a csavarokat. Az első kerék egyre erősebben üt. Próbálok szerelőt keresni, aki visszakalapálna, de senki nem vállalja. (Az egyik fiatal szerelőről kiderül, hogy versenyzett Peter Sagannal terepen.) Nagyon jó a pihenőkormány, a nap végére sem fájt a csuklóm. Kaposvár előtt gondolkodom, nem kellene-e fagyizni, legutóbb a családdal fagyiztunk, nem állok meg. Egyedül nincs sok értelme. Nagyatádnál már kezd sötétedni, mire túljutok rajta, és tekerek még néhány kilométert, teljesen besötétedik. Bemegyek az erdőbe, egy kis tisztáson megágyazom. Jöttem 320 km-t. Hajnalban arra ébredem, hogy vaddisznók rőfögnek a közelben. Tudom, hogy az ember nem a zsákmányállatuk, úgyhogy nem ijedek meg. Beszélék

hozzájuk, villogtatok a lámpával, de nem akarnak elmenni. Elindulok Berzencére. Egy buszmegállóban kipakolom a táskát, megreggelizem, teát, kávét főzök, három óra körül indulok tovább. Lámpával megyek, egyre jobban leszáll a köd, apró kis túszerűsok az arcomon, mintha felhőben síznék. A határátkeléssel nincs probléma, Koprivnicáig tekerek, itt megint reggeli egy buszmegállóban. Eszembe jut, hogy feljegyzem a kilométeróra adatait. Megtett táv 360km, átlag átlagsebesség: 25.4 max. sebesség: 59.1 Irány Celje.

Horvátországban, az autópályák kivételével mindenütt lehet biciklizni, jó utakon gurulok, de a rossz alvás miatt sajnos elég fáradt vagyok. Előző nap annyi plusz kilométert szereztem, hogy most nyugodtan lazíthatok. Időnként megállok epret, cseresznyét, meggyet enni. Ha nem lennék ilyen fáradt, eljuthatnék Ljubljanáig, de így nem erőltetem. Jó kis meredekes jönnek, nagy a hőség, egyre gyakrabban kell megálljak vizet kérni. Szerelőműhelyekből, raktárakból, vagy házaktól. Két textilborításos kulacsom van, egyikből locsolgatom a másikat, így mindig hideg a vizem. Egy kis lapra kinyomtattam a megfelelő szlovén, horvát kéréselő szövegeket. Ott a térképtartó alatt, eleinte előveszem, memorizálom, aztán már megy fejből is. Egy benzinkútnál lemosom magam a wc-ben, kimosom a ruháimat, tisztát veszek. A nedves ruhák néhány óra alatt megszáradnak a táskámon. Ez minden nap így fog menni. Fürdés, ruhamosás, tavakban, patakokban, folyókban, ruhaszárítás a csomagon. A térképemen sajnos csak minden harmadik falu szerepel, így időnként megállok kérdezősködni: „Celje oké?” Egy helyen a helyiek lebeszélnek a hegyi útról, tegyek inkább egy kitérőt, jobban fogok járni. A kitérő épp átvisz a kis falun, ahol a kemping van, de nem veszem észre, Celjétől fordulok vissza. A kempingben két lengyel bicajossal találkozom, klasszikus túrázók, montival, nagy táskákkal. 168 km (8-10 km kerülő) átlag 21.6 Itt valamivel jobban alszom.

Reggel már világosban indulok. Jó kis keskeny hegyi utak. Ljubljana előtt a bicikliseknek egy kerékpárúton kell menni, persze eltévedek. Érdeklődöm, egy fiú bemegy a házba, papírt, tollat hoz, és rajzol egy kis térképet. Elindulok, megfürdök egy tóban, aztán eljutok Ljubljana határába. Félek az átkelésről, egy lámpánál utolérek egy edzésen lévő amatőr outist. Kérdelem, merre menjek, mondja, hogy elég bonyolult, ő arra megy, de edzésen van. Mondom, hogy oké, menj csak, de aztán ráteszem a kerekeket. Pár kilométer után megint megállunk (ha lehet, nem áll meg a pirosnál, int, hogy guruljunk tovább), mondom neki, hogy menjen csak ahogy tud, mert én vagyok Magyarország szenior bajnoka. Nem tudom, hogy mondjam, hogy ötödik lettem a Mátra körön, úgyhogy jól előreléptem magam. Gratulál, aztán vezet még vagy húsz kilométeren át, a végén mutatja, hogy innen már egyenesen Triesztbe visz az út. Délután ötkor ott vagyok. 200 km, átlag: 22.2 Megvacsorázom a teraszon, készítették magamról két fotót, aztán indulok vissza.

Megyek 47 km-t. Még mehetnék egy órát, de olyan jó szálláshelyet látok, amit nem akarok elszalasztani. Gazzal benőt, elhagyott méhészfaház kis teraszán alszom. Sajnos az út közel, de éjjel után nincs forgalom, állatok ugyan motoznak, de nem röfögnek, az egyik zaj őzgyanús. Viszonylag jól alszom.

Negyedik nap hajnalban elindulok. Zágrábban át fogok hazajönni, egy valamivel laposabb úton. Jó lenne ma minél közelebb jutni a határhoz. A laposabb részekben jó hátszelem van, kicsit el is bambulok, túlmelegyek az elágazáson, teszek egy tíz kilométeres hegyi kitérőt. Cerkniceban reggelizem a főtéren, egy padon. Azt, hogy Cerknice volt, persze csak utólag nyomoztam ki, a szobor alapján, amit lefényképeztem. Megfürdök valahol egy gyors, hideg hegyi folyóban, meg is ebédelek. Zágrábban is erősen fúj, alig néhány lámpánál esek ki a zöldhullámból. Meglepően könnyedén tekerek. Először csak a szélnek tulajdonítom, de aztán rájövök: három olyan benzinkúton is kértem vizet, ahol a WC- a boltból nyílt. Ilyenkor mindig vettem egy energiátalt, aztán hoztam a kulacsaimat, hogy tölthetnék-e vizet? Három energiátal egy délután már elég erős doppingszer. Életem első dopping élménye. (Másnap nem érzek semmi utóhatást.)

Jónak ígérkező szálláshely, betolom a bicajt egy földúton vagy ötszáz métert. Jöttem 237 km-t. 62.9 21.7 átlag.

Éjszaka megint vaddisznók, de ezek elmennek. Viszont olyan nagy az autózaj, hogy inkább továbbmegyek egy kisvárosba. Olyan rossz az út, hogy nem merek lámpával továbbmenni. Egy parkban egy padon próbálok valamennyit aludni. Közben hajnalig fiatalok jönnek-mennek. Mintegy 130-km-re lehetek a határátkelőtől.

Hajnalban indulok. Az a tervem, hogy elbicajozok Villányig (Berzence felé 270, Barcs felé 250 km), majd másnap innen Bajára, ahol a család nyaral. Az első lámpám kezd lemerülni, szerencsére félhold van, jól látok, a lámpát csak akkor kapcsolom fel, ha szembe jön valami. Megint jó hátszél, Koprivnicánál találkozom egy lengyel bicajossal, ráteszem a kerekemet, aztán cserélgetve megyünk jó tempóban a határig. Közben megint megjön a hőség, érzem, hogy most már tényleg be kellene feküdnöm az árnyékba 11-től mondjuk 15-ig. Ha lenne elég áram a lámpámban, nem is lenne gond, éjjel előtt odaélnék Villányba. Be kéne menni valami üzembe, töltőre tenni a lámpát, lefeküdni valami árnyékba, vagy az egyszerűbb megoldás: vonatra ülni. Végül is Triesztig elmentem. Villány helyett tehát Csurgónak veszem az irányt. A biciklis kocsiban persze szintén nagy a hőség, lefekszem a polifomra. Amíg megy a vonat nincs is baj, jön be a szél, de ha megáll, megint kapom a hőterhelést. Otthon a panelben is meleg van, éjszaka nagyon erős légszomjra, ébredek, enyhe hóguta tünet. Valószínűleg jól döntöttem, hogy nem tekertem végig. Másnap lemérem magam, alig akarok hinni a mérlegnek, mindössze egy kilót fogytam a hat nap alatt.

Összességében Triesztig mentem az előre tervezett 685 helyett 720 km-t. Összesen 1075 km. A kis átlagsebességek egyrészt a hegyi emelkedőknek, másrészt a rengeteg vízvételésnek tudhatók be, ilyenkor mindig fokozatosan kellett újra terhelnem a térdeimet. Visszavettek belőle a keresgélések is. Bolt, útvonal, fürdőhely, alvóhely.

